

**Recenzja dorobku naukowego dr Michała Szyszki do wniosku o
nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk społecznych
w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach**

1. Uwagi wstępne – sylwetka Habilitanta

Dr Michał Szyszka legitymuje się dwoma dyplomami studiów magisterskich, ukończonych na kierunku historia (ze specjalnością nauczycielską) na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (w 2003 roku) oraz kulturoznawstwo (specjalność teatrologia) na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (w 2001).

Habilitant legitymuje się także stopniem naukowym doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa, uzyskany na podstawie pracy *Stefana Kisielewskiego koncepcje literatury i sztuki*, której promotorem był prof. dr hab. Stefan Zabierowski (Wydział Filologiczny Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, 2006). Praca doktorska stała się podstawą monografii „Droga klerka. Filozofia sztuki Stefana Kisielewskiego” (Kraków: Universitas, 2010).

Swoją karierę zawodową dr Szyszka związał z kilkoma polskimi uczelniami, mianowicie, w okresie 2003-2010 pracował w Wyższej Szkole Umiejętności Społecznych w Poznaniu, Wydział Zamiejscowy w Katowicach (asystent i adiunkt, na tej uczelni pełnił funkcje prodziekana i dziekana Wydziału Zamiejscowego), następnie był

zatrudniony w Wyższej Szkole Administracji w Bielsku Białej, Wydział Nauk Humanistycznych i Społecznych na stanowisku adiunkta (lata 2009-2014), następnie był adiunktem w Wyższej Szkole Pedagogicznej im. Janusza Korczaka w Warszawie na

Wydziale Nauk Społeczno-Pedagogicznych w Katowicach (okres 2014-2018), zaś od 2018 roku zaczął pracować w swym obecnym miejscu pracy – Akademii WSB na Wydziale Nauk Stosowanych w Dąbrowie Górniczej na stanowisku adiunkta (Katedra Pedagogiki) oraz w Bibliotece Akademickiej im prof. Jerzego Altkorna AWSB.

Obecnie, a więc w roku 2026, dr Szyszka ubiega się o stopień naukowy doktora habilitowanego na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Podstawą procedury habilitacyjnej jest autorska monografia „Obraz pomocy społecznej w dyskursie medialnym, praktykach komunikacyjnych instytucji i przekonaniach jej przedstawicieli” (wydana przez Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warszawa 2025).

2. Dorobek Habilitanta a dyscyplina naukowa

Oceniając przedstawiony do recenzji dorobek naukowy Habilitanta na wstępie stwierdzam, że dorobek dr Szyszki bez wątpienia mieści się w zakresie dyscypliny nauk o komunikacji społecznej i mediach.

O zakwalifikowaniu do dyscypliny przesądzają: przyjęta w pracach autorskich metoda badawcza, zastosowany w pracach naukowych aparat teoretyczny, powiązany ze znajomością dokonań międzynarodowych w danej dyscyplinie oraz oryginalna tematyka o charakterze komunikologicznym podejmowana w autorskich publikacjach.

Dorobek dr Szyszki spełnia te warunki, choć dodam, że jego główne prace obejmują także dociekania, które zaliczyć można do innych dyscyplin, jak kulturoznawstwo i literaturoznawstwo. Co oczywiste, nie jest to zarzut, a takie zróżnicowanie wynika ze ścieżki edukacyjnej, którą przeszedł Habilitant (okres studiów wyższych na katowickim Uniwersytecie).

Mówiąc o całości dorobku dr Szyszki zaznaczam, że odznacza się on oryginalnością tematyki i ujęcia, pozostając przy tym w zakresie tematycznym typowym dla dyscypliny nauk o komunikacji społecznej i mediach. Składają się na niego prace dotyczące komunikacyjnych zagadnień funkcjonowania instytucji polityki społecznej,

kwestie wykorzystania mediów i technologii informacyjno-komunikacyjnych w edukacji oraz pytania o zakres kompetencji komunikacyjnych, szczególnie w odniesieniu do komunikacji międzykulturowej młodych ludzi oraz seniorów. Tej problematyki dotyczą prace naukowe podejmowane przez Habilitanta, które były i są sukcesywnie publikowane w ciągu całej jego kariery naukowej. Monografie autorskie oraz redakcje i artykuły opublikowane w periodykach i monografiach zbiorowych wpisują się w tożsamość naszej dyscypliny.

Habilitant ze swobodą i konsekwencją stosuje metodologię typową dla nauk o komunikacji społecznej i mediach, świadomie powołuje się na aparat teoretyczny tych nauk oraz na odpowiednią literaturę przedmiotu – tak polskich autorów, jak i badaczy zagranicznych. W artykułach i monografiach widać rzetelne podejście badawcze, za co należą się dr Szyszce słowa uznania.

3. Osiągnięcie habilitacyjne

Najważniejszym osiągnięciem, wskazanym przez Habilitanta jako główne, jest monografia „Obraz pomocy społecznej w dyskursie medialnym, praktykach komunikacyjnych instytucji i przekonaniach jej przedstawicieli”, wydana przez PWN (Warszawa) w roku 2025. Praca liczy 444 strony (wraz z aneksem) i składa się z czternastu rozdziałów zgrupowanych w trzy części. Pierwsza z części, „Pomoc społeczna w perspektywie komunikacji społecznej”, to prezentacja mediatyzacyjnych uwarunkowań zagadnienia pomocy społecznej i konkretyzacja kategorii komunikologicznych wykorzystanych w pracy oraz zreferowanie dotychczasowych badań na ten temat w Polsce i za granicą, przeprowadzonych w Wielkiej Brytanii, USA, Szwecji, Australii, Nowej Zelandii i Rosji.

Uznać należy, że kategoria mediatyzacji, obecna co najmniej od dekady w naszym piśmiennictwie komunikologicznym, jest odpowiednim narzędziem do rozważań badawczych zaprezentowanych w omawianej książce. To pojemna rama pojęciowa, którą Autor definiuje jako „głębsze, procesualne przekształcanie struktur i praktyk społecznych – transformacji zachowań uczestników komunikowania – pod wpływem mediów i ich logiki” (s. 24). To, co ważne, to zwrócenie uwagi na procesualny charakter mediatyzacji, pozwalający lepiej dookreślić naturę związków mediów z przekształceniami

społecznymi, których aktorem (w niektórych sektorach grającym główną rolę) stają się właśnie media. Podobnie, zgodzić się trzeba, że dla każdego społeczeństwa istotne jest to, że efekty tego procesu stają się niejako autonomiczne i widać je w tak różnorodnych sektorach, jak religia, nauka, życie religijne, edukacja, czy – co nie powinno dziwić we współczesnych europejskich systemach społecznych – polityka.

W części drugiej pracy, pt. „Dyskurs medialny na temat pomocy społecznej” otrzymujemy rozważania na temat metodologii zastosowanej w pracy i charakterystykę narracji medialnych o pomocy społecznej. Istotnymi elementami oddziałującymi na dyskurs medialny są odpowiednio dookreślone konteksty, związane z kategoriami używanymi najczęściej do opisywania działań i ich społecznego rozumienia, a więc domy pomocy społecznej, prawo pomocy społecznej, piecza zastępcza, domy dziecka, rodziny zastępcze, osoby w szczególnej sytuacji, osoby i rodziny w kryzysie, bezdomność, trzeci wiek, śmierć w rodzinie, czy z drugiej strony – pracownik instytucji pomocy społecznej, czyli pracownik socjalny. W tej części, przyglądając się praktykom medialnym „Faktu”, „Super Expressu”, „Gazety Wyborczej” i „Rzeczpospolitej” (próba dobrana na wydaniach online) oraz „Onetu” i „WP”, Autor celnie zauważa, że istnieje na ten temat wiele stereotypów społecznych, co nie zawsze daje pozytywny obraz instytucji zajmujących się pomocą, zwłaszcza w kontekście tabloidyzacyjnego podejścia mediów do tej tematyki. Dr Szyszka słusznie zauważa, że uproszczenia, dychotomie, powierzchowność lub nadmierna sensacyjność prezentowania problematyki nie służą instytucjom oraz globalnie ujętej kwestii pomocy społecznej. Co ważne jednak, ten właśnie aspekt dyskursu medialnego silnie oddziałuje na wyobraźnię społeczną, stąd nie należy się dziwić, że media – zwłaszcza te tabloidowe – przyczyniają się do reprodukcji i utrwalania owych stereotypów. Jak zresztą zakłada Autor, jeśli przyjrzeć się ramom, jakie stosowane są przez media do relacji obejmujących problematykę pomocy społecznej, widać, że problematyka ta często prezentowana jest w kategoriach sensacyjnych, skandalizujących, interwencyjnych, dając dramatyczny obraz tragedii rozgrywających się w rodzinach i dotyczących jednostek, a często traktowana jest w relacjach jako zbiór ciekawostek i osobliwości. Zestaw ten pokazuje, że generalnie media rzeczywiście utrwalają stereotypowy obraz problemów i zadań, z jakimi muszą mierzyć się instytucje pomocy społecznej w Polsce.

Przyznam, że tę część pracy przeczytałem z wielkim zainteresowaniem: mając świadomość istnienia owych stereotypów, ich społecznego i medialnego funkcjonowania, można zobaczyć je w odpowiedniej (trzeba ją określić jako negatywna) perspektywie – dr Szyszka zestawia i porządkuje je, dając w tych rozdziałach obraz medialnego dyskursu na temat pomocy społecznej jako bazującego przede wszystkim na stereotypach, uproszczeniach i obiegowych „prawdach”, powielanych przede wszystkim w dyskursie codziennym (nieoficjalnym), wykorzystywanym potem przez media do kreowania pseudo-rzeczywistości, która oddziałuje na wyobraźnię społeczną. Byłoby bowiem ciekawe zbadać, jak kwestia ta wypada w kontekście dłuższych przedziałów czasowych i zmieniających się uwarunkowań polskiego systemu społeczno-kulturowego i politycznego – wszak instytucje pomocy społecznej działają nie od dziś (dr Szyszka daje rys tego zagadnienia w pierwszej części książki), nie działają w próżni, a kolejne ważne cezury w naszej historii najnowszej mogą mieć znaczenie dla ich funkcjonowania (ważne są tu przede wszystkim zmiany prawne). Do nich zaliczmy odzyskanie niepodległości w 1989, czy wejście do Unii Europejskiej w 2004. Pomędzy nimi i po nich mieliśmy do czynienia z niezwykle dynamiczną sytuacją, a pomoc społeczna jest tu jednym z elementów układanki, która była kształtowana przez Rzeczpospolitą jako państwo i to przez wiele dziesięcioleci. To oczywiście temat do innych rozważań. Podkreślę jednak, że dr Szyszce udało się w rzetelny sposób nakreślić tę kwestię i zostawić czytelnika z pytaniem o odpowiedzialność mediów za kształtowanie obrazu istotnych społecznie działań instytucjonalnych.

Wreszcie, w trzeciej części monografii, pt. „Praktyki komunikacyjne w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej”, dr Szyszka omawia sposoby, jakie stosowane są przez polskie instytucje pomocy społecznej w praktykach komunikacyjnych.

Obejmują one kształtowanie relacji z mediami w JOPS, doświadczenia komunikacyjne pracowników pomocy społecznej z mediami oraz samoocenę pracowników pomocy społecznej na temat ich profesjonalnego zaangażowania i medialnych reprezentacji ich pracy oraz zadań. Ten ostatni aspekt, choć ujęty w krótki i ostatni rozdział pracy, jest również niezwykle interesującą częścią monografii. Okazuje się, że pracownicy instytucji pomocy społecznej uznają, że doniesienia medialne związane z ich działalnością pokazują ich i ich pracę w sposób negatywny (sumarycznie to 75%), a tylko nieliczne relacje mają charakter pozytywny (ok. 10%). Autor zauważa, że dyskurs medialny daje

obraz pracy pomocy społecznej „głównie w jego najbardziej negatywnych aspektach, skoncentrowany jest na przekazie sensacyjnym i interwencyjnodemaskatorskim” (s.375).

Praca jako całość prezentuje się dobrze – pod względem metodologicznym i treściowym-merytorycznym, jest dobrze skonstruowana i napisana. Zawiera prezentację interesujących i wartościowych badań, które pokazują z jednej strony, stereotypowe i upraszczające rzeczywistość podejście prezentowane przez media masowe w kwestii raportowania spraw związanych z pomocą społeczną, a z drugiej strony – pozwala na przezwycięzenie owego stereotypu, choć pewnie trzeba napisać – to próba przezwyciężenia, bo jak mi się wydaje, głównymi odbiorcami tej książki powinni być pracownicy mediów, dziennikarze, reporterzy itd. Byłaby to dla nich lekcja do przemyślenia w kwestii ich własnej pracy w sektorze medialnym – pomoc społeczna to niezwykle potrzebne współczesnym społeczeństwom instytucje i ta relacja się raczej nie zmieni w najbliższej przyszłości, patrząc na funkcjonowanie współczesnych państw jako instytucji. Warto zadać pytanie bez odpowiedzi: może to więc właśnie media powinny pomóc w kształtowaniu jej pozytywnego obrazu w swoich przekazach?

Choć całą pracę przeczytałem z ciekawością (jako osoba nie zajmująca się badawczo problematyką pomocy społecznej i jej medialnymi reprezentacjami), muszę odnieść się do pewnych niezręczności związanych z terminologią metodologiczną dotyczącą badań w ogólności (historia badań społecznych) i prezentacją istotnych założeń wykorzystanych przez Habilitanta, ale dodam od razu: nie mają one wpływu na całościową ocenę książki. We fragmencie rozdziału 6, zatytułowanym „Jakościowoilościowa strategia badawcza” (s. 134), dr Szyszka powołuje się na „perspektywę synkretyczną”, którą wszak przyjęto w naszej metodologii nazywać triangulacją. W pracy dr Szyszki nazwa tego podejścia pada w przypisie i jednocześnie powołuje się on na podejście prezentowane przez Barneya Glasera i Anselma Strausa, a Autor przytacza w przepisie tytuł ich pracy, którym nazwa jako żywo pada. Dalej jednak dr Szyszko pisze, że popularność zyskuje metoda synkretyczna, co oczywiście jest prawdą (choć trzeba byłoby podać dowody na zyskiwanie popularności danej metody, a więc przytoczyć odpowiednie metabadania), tyle że ma to swoją nazwę w metodologii i nie jest to synkryzm. A następnie dalej mamy (s. 134): „Idea łączenia podejść opisana systematycznie i wprowadzona w pole badań społecznych przez Normana Denzina może przynieść bardziej kompleksowe i dokładniejsze wyniki”. Nie chcę tu podważać zasług Denzina dla współczesnej

metodologii badań społecznych: są one wielkie i sam niejednokrotnie korzystając z procedur triangulacyjnych w swoich badaniach odwołuję się do jego klasyfikacji. Jednak główna praca Denzina „The Research Act: A Theoretical Introduction to Sociological Methods” opublikowana została w 1970 r. (w przypisie dr Szyszka ją podaje), co czyni owo pierwszeństwo dyskusyjnym. Podpowiedzieć tu wypada, by jednak w pierwszej kolejności powołać się na dokonania

Paula Lazarsfelda i jego zespołu opublikowane w książce „Bezrobotni z Marienthal” („Die Arbeitslosen von Marienthal”) w 1933 roku, czyli niemal czterdzieści lat wcześniej niż praca Denzina. Od tego przecież momentu łączenie kilku metod badawczych w jednym badaniu jest standardem nie wymagającym uzasadniania. Oczywiście część historyków metodologii badań podniesie teraz głos, że przecież dekadę wcześniej (czyli od początków lat 20. XX wieku) różne metody w badaniach łączyli przedstawiciele szkoły chicagowskiej, ale spór ten zostawiam na boku, nie o to tu chodzi, a o pewien porządek, który powinien zostać zachowany w prezentowaniu historii nauki i samej metodologii badań społecznych.

4. Pozostały dorobek naukowy Habilitanta

Na pozostały dorobek naukowy Habilitanta (uwzględniając okres przed i po obronie doktoratu) składa się 51 publikacji, w tym:

- 4 monografie (z uwzgl. monografii wskazanej jako osiągnięcie habilitacyjne),
- 16 prac opublikowanych jako rozdziały w pracach zbiorowych,
- 23 artykuły w czasopismach naukowych,
- 8 prac redagowanych lub współredagowanych.

Monografie autorskie to:

„Kształtowanie wizerunku instytucji pomocy społecznej w mediach”, Instytut Rozwoju Służb Społecznych, Warszawa 2013.

„Droga klerka. Filozofia sztuki Stefana Kisielewskiego”, Wydawnictwo Universitas, Kraków 2010.

Oraz monografia współautorska “New media in social spaces. The strategies of influence”, Verbum, Praga 2014, opublikowana wraz z Katarzyną Walotek-Ściańską,

Arkadiuszem Wąsińskim i Danutą Smołuchą.

Podobną wysoką aktywność dr Szyszka prezentuje w kwestii redakcji monografii zbiorowych, których mamy w wykazie 8:

„Człowiek – Media – Edukacja”, red. wraz z J. Morbitzer i E. Musiał. Wydawnictwo Akademii WSB, Dąbrowa Górnicza 2023;

„Innovation and entrepreneurship. Theory and Practice”, red. wraz z M. Lis. Logos Verlag, Berlin 2020;

„Kompetencje społeczne w procesie redukcji deficytów i rozwiązywania problemów jednostek i wspólnoty”, red. wraz z M. Archacka. Wydawnictwo Naukowe Akademii WSB, Dąbrowa Górnicza 2019;

„Modern social and educational challenges and phenomena. Polish and Macedonian perspective”, red. wraz z Ł. Tomczyk, V. Gulevska i D. Petrovski. Wydawnictwo Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN, Kraków-Bitola 2015;

„Instytucjonalne i pozainstytucjonalne formy wsparcia osób starszych/Institucionálne a mimo inštitucionálne formy podpory starších ľudí”, red. wraz z P. Dancák, A. Wąsiński i J. Daszykowska. Wydawnictwo KUL, Stalowa Wola 2014;

„Starzenie się i starość w dynamicznie zmieniającym się świecie – Stárnutí a stáří v rychle se měnícím světě”, red. wraz z K. Walotek-Ściańska, M. Šerák i Ł. Tomczyk. Oficyna Wydawnicza Humanitas, Sosnowiec – Praga, 2013;

„Komunikowanie się ludzi młodych we współczesnym świecie”, red. wraz z K. Walotek-Ściańską. Wydawnictwo Wyższej Szkoły Administracji, Bielsko-Biała 2013;

„Homo irretitus. W sieci serwisów społecznościowych, reklamy i marketingu społecznego”, red. wraz z K. Walotek-Ściańską. Oficyna Wydawnicza Humanitas, Sosnowiec 2014.

Natomiast artykuły naukowe publikowane są przez dr Szyszkę w dwóch językach: polskim i angielskim, a były zamieszczane w czasopismach polskich oraz czasopismach wydawanych za granicą, takich jak: „Communication Today”, „Sustainability”, „Frontiers in Education”, „Cultural Management: Science and Education”, „Dot.comm”, „European Research Studies Journal”, „Education Sciences”, „Technology, Knowledge and Learning”, „PLoS ONE”, „Multidisciplinary Journal of School Education”, „Problems of Psychology in the 21st Century. International Dimensions in Psychological Research”, „European Journal of Science and Theology”, „Romanian Journal of Journalism and

Communication”, „Technology of Education. Professional Journal on Education” oraz „Zeszyty Prasoznawcze”, „Edukacja dorosłych”, „Edukacja Międzykulturowa”, „Niepełnosprawność i Rehabilitacja” i „Społeczeństwo i Rodzina”. Choć nie zawsze są to czasopisma z najwyższej półki, świadczą o staraniach Habilitanta na rzecz zaistnienia w międzynarodowym obiegu, a to jest cenne. Ponadto, współpracował z wieloma czasopismami w roli recenzenta. W tym aspekcie aktywności warto zachęcić dr Szyszkę do zwiększenia starań, by publikować w większości w czasopismach o wysokiej renomie i rozpoznawalności środowiskowej.

Habilitant wykazał się oprócz tego dużą aktywnością w zakresie udziału w konferencjach naukowych oraz był wielokrotnie współorganizatorem takich wydarzeń, co dobrze świadczy o zaangażowaniu w organizację życia naukowego w Polsce. Konferencji krajowych i międzynarodowych z aktywnym udziałem w wykazie mamy 34, a odbyły się one w takich ośrodkach, jak Uniwersytet Wrocławski, Uniwersytet Śląski, Uniwersytet Jagielloński, Uniwersytet Rzeszowski, Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej, Instytut Badań Literackich PAN, University of Cyril and Methodius in Trnava, Bucharest University, University of Maribor, University of Zagreb Charles, University in Nitra.

Ponadto, dr Szyszka wystąpił z referatami na 9 konferencjach popularnonaukowych, branżowych i środowiskowych, co jest dowodem na aktywność w zakresie popularyzacji nauki – działania to ważne i liczące się środowiskowo.

Habilitant dał się także poznać jako członek zespołów realizujących badania finansowane przez zewnętrzne instytucje. Było takich udziałów 15, a instytucje finansujące to, między innymi: Fundusz Wyszehradzki, Program Horizon Europe, Interreg Central Europe, Ministry of Education, Science, Research and Sport of the Slovak Republic, Horizon 2020 Framework Programme of the European Union. Udzielał się również w zespołach eksperckich lub konkursowych, kilkakrotnie wykonywał ekspertyzy i opracowania na zamówienie instytucji publicznych lub przedsiębiorców oraz brał udział w projektach badawczych Akademii WSB.

Dr Szyszka jest członkiem czterech towarzystw naukowych. Do nich należą: Polskie Towarzystwo Komunikacji Społecznej, European Communication Research and Education Association, European Academy of Management, Marketing and Media (EAMMM), oraz Polskie Towarzystwo Pedagogiczne O.T. w Dąbrowie Górniczej.

Habilitation odbył ponadto cztery staże badawczo-naukowe. Instytucjami goszczącymi były:

- Instytut Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (2025)
- Department of Mass Media communication and Advertising, Constantine the Philosopher University in Nitra (2024)
- Constantine the Philosopher University in Nitra (2023)
- UiT The Arctic University of Norway (2023).

Wszystkie te przedstawione wyżej działania oceniam pozytywnie. Mamy więc do czynienia z młodym badaczem, który świadomie kształtuje swoją ścieżkę rozwoju, jest bardzo aktywny naukowo (publikacje i konferencje), dba o popularyzację nauki, bierze udział w projektach naukowych. Widać, że dr Szyszka nieustannie się rozwija i dba o stałą obecność środowiskową, można więc żywić nadzieję i przewidywać, że ta tendencja będzie się utrzymywać nadal.

Wniosek końcowy

Zapoznawszy się z dokonaniem naukowym dr Michała Szyszki, uznaję, że dorobek ten jawi się jako przemyślany i spójny – treściowo jest dowodem istotnych dla dyscypliny zainteresowań badawczych, a przy tym charakteryzuje się konsekwencją w ich rozwijaniu. Podkreślę, że Habilitant legitymuje się warsztatem naukowym, pozwalającym na odpowiednie podejście do analizowanych tekstów istotnych z punktu widzenia nauk o komunikacji społecznej i mediach. Stwierdzam zatem, biorąc pod uwagę powyższe, że osiągnięcia naukowe potwierdzone odpowiednim dorobkiem publikacyjnym dr Szyszki stanowią twórczy i cenny wkład w dyscyplinę nauk o komunikacji społecznej i mediach.

Po dokonaniu oceny przedłożonego mi dorobku dr Szyski i prześledzenia jego drogi naukowej na bazie dostarczonej dokumentacji, na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.; nowelizacja w 2016 r. – Dz.U. 2016, poz. 882, 1311), obejmującego ocenę zarówno głównego osiągnięcia, jak i

pozostałych części owego dorobku, uznaję, że dokumentacja ta **stanowi rzetelną podstawę do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauk o komunikacji społecznej i mediach.**

W związku z powyższym **popieram wniosek** o nadanie stopnia doktora habilitowanego Panu dr Michałowi Szyszce.

Prof. dr hab. Marek Jeziński